

paa Bonden i hans Slægt. Det er historisk beviseligt! . . . Derimod vil man næppe kunne finde en eneste fremragende Dygtighed, der igennem mange Slægtled har haft sin Rod i de saakaldte højere Lag. Det er vor Bondes Flid, Nøjsomhed og sejge Udholdenhed, som alle vore dygtige Mænd har haft i Arv; . . . det var saadan i Fortiden, og det er saadan endnu den Dag i Dag. Aar for Aar sender Landet frisk, ung, virkelysten Kraft ind til Byerne . . . og hvert Aar udspreder disse til Gengæld en Samling hensygnende, aandeligt eller legemligt forkrøblede Stakler, som Landliv og Landluft skal bringe paa Fode igen. Det er ganske samme Forhold som med vor gode, taalmodige, danske Muld, der Aar for Aar sender sit nærende Korn ind „mellem de røde Tage“ . . . og faar Gødningen tilbage!“

Han havde talt med stigende Lidenskab. Maaske var hans Henrevenhed en Smule bevidst; men han tog sig godt ud, som han sad dér med sine rødblonde Haarløkker og det lyse Skæg, varm af Talen, af Vinen og sin alvorlige Overbevisning. Der var kommen lidt af et virkelig profetisk forklaret Udtryk i hans Ansigt, og Stuens stærke Lys havde tændt to smaa Stjærner i hans himmelblaa Øjne.